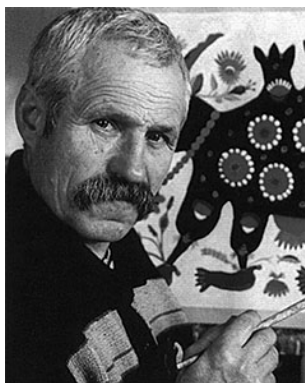

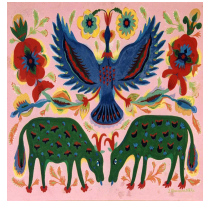
Т. М. Пошивайло

Приходько Іван Васильович

ПРИХОДЬКО Іван Васильович (17. 09. 1939, с. Дударків Бориспільського р-ну Київської обл.) — художник декоративного розпису, майстер різьблення на дереві. Заслужений майстер народної творчості України (2003). Премії імені П. Чубинського (1994), імені К. Білокур (1999), імені П. Верни (2008). Член НСМНМУ (1991). У творчості продовжує традиції народного розпису Київщини. Своїми вчителями вважає *Г. Собачко-Шостак, М. Приймаченко, [К. Білокур](#)*. Керівник студії народного мистецтва «Оранта» при Національному технічному університеті «Київський політехнічний інститут», студій народного розпису «Диво калинове» при Школі мистецтв у с. Велика Олександрівка Бориспільського р-ну та в рідному селі (від 1972). Учасник міських, обласних, регіональних, всеукраїнських мистецьких виставок, етнографічних свят, фестивалів, ярмарків, симпозіумів (1990-х рр). Персональні — у Києві (1995, 1997, 1999, 2000, 2003, 2006, 2010, 2019, 2023), Борисполі (2011). Створює декоративні розписи, традиційні дерев'яні різьблені й розмальовані рухомі та звукові народні іграшки, декоративні скульптури малих форм, фігуративний посуд. Художній стиль П. самобутній, він ґрунтується на класичних традиціях народного мистецтва. Кращим роботам притаманні врівноваженість композиції, ритмічність і багатоярусність зображень, узагальненість образів, метафоричність і символізм. Про творчість митця знято д/ф «Вернісаж Івана Приходька» (1985, режисер В. Оселедчик) та «Земля Івана» (2021, режисер А. Лисецький). Деякі роботи зберігаються в Національному музеї українського народного декоративного мистецтва, Національному центрі народної культури «Музей І. Гончара», Музеї іграшки (усі — Київ), Запорізькому художньому музеї.

Фотоілюстрації

Основні твори

«Дударик» (1987), «Коні під вербою» (1990), «Свято Маковія» (1991), «Ой у полі верба», «Один місяць сходить, а другий заходить», «Відродження» (усі — 1992), «Козаченько», «Берегиня» (обидва — 1993), «Сонячна щирість» (1994), «Козак Мамай» (1995), цикл «Сонцеграй у Дударкові» (1995—97), «Роде наш красний» (1990-і рр.), «Розсідлані коні» (2010), «Дівчинонька-голубонька» (2016), «Козак Невмирака» (2021), «Козак-характерник» (2022), «Небесний весельчак» (2023); декоративні посудини — коники, зайчики, лисички, ведмедики-ковалі, голуби, ангелики, птахи з людським обличчям, ночовки, тарілі, коробки, ковшики (1990—2020-і рр.).

Рекомендована література

1. Майба Л. Дивосад Івана Приходька // Нар. мистецтво. 1997. № 2;
2. Пошивайло Т. Мистецькі одкровення Івана Приходька // Там само. 2009. № 1—2;
3. Її ж. Іван Приходько. Малярство. Скульптура. Іграшка: Книга листівок. К., 2013.

Бібліографічний опис:

Приходько Іван Васильович / Т. М. Пошивайло // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2023. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-881667>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).